

1941-ம் ஆண்டு ஜப்பான் மாதத்தில் ஒருநாள் 'இது கொழும்பு ரேடி யோ நிலையம்' என்று வானெலியில் பேசுபவரைப் பார்க்க சென்றேன். அவற்றைக்கு அவற்றுக்கு ஒரு சங்கடமான நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது. 'நாட்டு வளப்பம்' என்ற நிகழ்ச்சி யில் அவரே ரோடு சேர்ந்து உரையாடுபவர் வந்துசேரவில்லை. நிகழ்ச்சிக்கு நேரமாகவிட்டது. சுடுதியாக என்பக்கம் ஏரும்பி 'நீ பட்டுவாய்லவா?' என்று கேட்டார். நான் 'ஓம்' என்றேன். விறுவிற ரண்டு என்னை இழுத்துக்கொண்டு ஸ்டேடியோவுக்குள் நுழைந்த

இலங்கையில் ஒலிபரப்பு சேவை

— బీ. ఎస్. పి. —

சில விநாடிகள் செல்ல என்னையும் சம் பாதி னையில் சேசர்ந்து கொள்ளும் படி அழைக்கிறார் என்ற எண்ணாம் மனத்தில் உதித்தத்து. நான் ‘ஓம்’ என்றேன்.

பிறகு பின்வரும் ருசியாவுடையாடல் எங்களுக்குள் சிகித்தத்து.

அவர்: “சண்டை புதினங்கள் என்னைண்டு கேட்க வந்திருக்கிறாய்க்கும்.”

நான்: ஓம்.

குழந்தை பராயத்தில் இப் படித்ததான் பல 'கலாதிகள்' நடைபெற்றன.

அன்று 'இது கொழும்பு ரேடியோ நிலையம்' என்று பேசிய அறிவிப்பான் வித்தியாரத்தினாம் நவாவிழுர் சோ. நடராஜன் அவர்கள். அவர் ஒருவர்தான் அப்பொழுது தமிழ் 'அனெளன்ஸர்.' அவர் அப்பொழுது மொழிபெயர்த்துக் கொண்டிருந்த தாக்கி

காலம், ஆங்கிலம் ஆகிய முன்று மொழி களி லும் ஒவ்வொரு அறிவிப்பாளர் இப்பொழுது இலங்கை வானை இருக்கும் அதே இடத்தில்தான். முந்தியவிப்பரப்பு நிலையமும் இருந்தது. ஜப்பான் யுத்தத்தில் இரண்டென் ஹவ்லை கூடுதலை குதிரைப்பந்தயத்திடவிலும் சுதந்திர சதுக்கத்திலும் ஒரு பிரபாண்டமான இராணுவ கள். இவ்வளவுதான் தமிழ்நிகழ்ச்சிகள்!

தார். இருவரும் மைக்ரோபோன்கு முன்னால் உட்கார்ந்தோம். அவர் தலையில் வெறுட்போனை மாட்டிக்கொண்டு ஒரு ஸ்விச்சைத் தட்டிவிட்டு ‘இதுகொழும்பு நேடியோ நிலையம்’ என்பதை நாட்டுவளப்பம், என்றார். நான் ‘ஓம்’ என்றேன்.

நன் க்தாஞ்சல் யிலுள்ள அந்தமில் வாழ்வெனக்கரு வினை, என்ற பாட்டுத்தான் நான் பாட்டியது. அதன் தான் எனக்கு முதன்முதலாக வானெனியில் பேசி, பாடும் அனுபவம் கிடைத்தது. அதுவே எ அடைய வானெனி பரீட்சையும் (இடுங்கள்) ஆகும்! அது நான் முதல் நாண்வானெனிப்பாட கடை விட்டேன்!

அவர் என்ன முறைத்துப் பார்த்து ‘சத்தம் போடாதே’ என்று சமிக்ஞை செய்தார். பிறகு, ‘என்ன தமியி, இண்டக்கு உன்றை மாமா வரேல்லையோ’ என நான் ஒம்.

இவிப்புப்பு பகுதி அப்பொழுது தபால்-தந்தி பகுதியின் ஒரு பிரிவாய் இருந்தது. போஸ்ட் மாஸ்டர் ஜெஜா ரலே அதன் தலைவர். அவர்கள் கிட்டின் சீட்டுக்களை விட்டு விட்டனர். அதில் அறவுப்பாளருக்கு ஒரு மைக்; பாடுவர் அல்லது பேசுபவர் அல்லது பேசும்பாளரோ தமது கடவுயை ஆரம்பிப்பார். இந்த சமயங்களில் பலவிதம் பட்ட மோதல்கள் ஏற்படும்.

நான் மொனம் சாதித்தேன். அவர் மறுபடியும் என்ன முறைத்துக்கொண்டுகையை மேலும் கீழம் ஆட்டினர். திய ஒரு பாட்டை என்ன டம் நீடிடினர். நான் அதைப் பாடி முடித்தேன். 'நாட்டு வளப்பம் நிகழ்ச்சியும்முடிந் தது. இலங்கை வாசனையின்

குகு கழு ஓர் ஒலிபரப்பு படும். அதைத் தொடர்ந்து (தொடரும்)

திருவாண்டார் (காந்திமலை பிள்ளை)

卷之三

கிராமத்துவம் (8ம் பகுதி கூட்டுரை)

卷之三

டாலும், ஆண்டவனிலுள்ள நம்பிக்கையைக் கைவிடாத காரணத்தால் துன்பத்தின் அடியில் துடி துடிப்பதில் ருந்து தப்பித்துக்கொள்ளமுடிந்தது. தெளிவற்றகுழப்பம் நிறைந்த எண்ணங்கள் அவன் இதயத்தைத் தாக்கியபோது, அந்த இதயம் அவனித் துடி துடிக்க விரட்டியபோது, இறைவனின் அருட்பார்வையில் அடைக்கலம் புகுந்தான். உலகம் ஏற்படுத்திய வெப்பம் முருகன் பெருமை கூறிக்கூறி உருகிய அவர்வாய், அருகிலுள்ளவர் கஞ்சகு முருகன் தீரச்செயல் களைத் தம்பட்டம் அடித் கொண்டிருந்ததில்தன்முருகபக்தியை நிறுப்பித்துக்கொண்டிருந்தது. அவர் சொன்ன சூரபதுமன் கதை முதற் கொண்டு ‘வள்ளிதிருமணம்’ வரை பழைய கதைகளாயிருந்தாலும் சிவலிங்கத்திற்கு கேட்பதற்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

A black and white photograph showing a close-up profile of a young boy's face. He has short, dark hair and is looking down with a focused expression, his gaze directed towards his hands. He appears to be holding a small, dark object, possibly a toy or a piece of food, which is partially visible at the bottom of the frame. The background is plain and light-colored.

பாக்கினியைத் தனிப்பது “தமிழ் அதோ பாரும். அது ஒன்றுதான் என்பதை உணர அவனுக்கு வெகுகா வம் பிடிக்கவில்லை.

அவனுக்கு அருகில் முரு என்பவர் அமர்ந்தி ருந்தார்; அவர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் பெரும் முருகபக்தர் என்பதற்கு அவரின் வெண்ணீர் ரூப் பூச்சம், காவி அங்க வல்திரமும் மட்டுமல்லசான் ருகள். நிமிடத்துக்கு நிம காட்டிய திசையில் சிவவினகம் திரும்பிப்போர்த்தான். அடுக்குறக்காக் கொடுத்த தெரிந்த மிலகவில் அவன் எதை எடுப்பது? அவரோதொடர்ந்தார்: ‘‘பக்தர்கள் அங்கே சாரிசாரியாகப் போவார்கள். அந்த மலையில் ஏறி இறங்குவதிலுள்ள மகிழ்வேதனி.’’ அவன் ஆமோதிப்பது போற் சிரித்தான்.

• ஜீவன் (9-ம் பக்கம் ஒத்துப்பா)

அம்மா...அம்மா... நான்... தாய்மை உணர்வில் செல்
காப்பிடவாறன் வாவன்... வியின் இதயம்விரிந்தது. புன்
“...” னகை, மல்லிகை மொட்டு

“புறகும் பாரன் இப்படியும்
கும் அழுகிறோ அழாதை...”
கண்களில்பொங்கி வெடிக்
கும் கண்ணீரை தனது இரு
கைகளாலும் துடைத்து
வழித்துவிட்டு, கையைப்
பிடித்து இழுத்தான் புனி

தம்... (யாவும் கற்பனை)

விவேகமுள்ள தாய்மார்,
தங்கள் குழந்தைகளின் சுகவளர்ச்சிக்கு
ஒஸ்டார்மில்க்கையே நம்புகிறார்கள்.

தாய் பால் ஊட்ட முடியாத தருணங்களிலோ அல்லது தாய்பால் போதாமற்போகும் வேளைகளிலோ நீங்கள் ஒஸ்டர்மில்க்கை பரிபூரணமாக நம்பமுடியும்.

தூய்மை மாருத்தன்மையுடைய ஒஸ்டர்மில்க், ஆரோக்கியமளிக்கும் ஓர் பால் ஆகாரம். பச்சிளங்குழந்தையின் மென்மையான வயிற்றுக்கு பாதுகாப்பானது. இரும்புச்சத்தும், விட்டமின் D-யும் உள்ளிட்டு அமைக்கப்பட்ட ஒஸ்டர்மில்க், குழந்தையை திடகாத்திரமாகவும், ஆரோக்கியமாகவும், வளரச்செய்கிறது.

ஏனாரு மேனியும், போழுதொரு வண்ணமாக தழுந்தைகள் வளர்ந்து திகழ ஒஸ்டர்மில்க்.

ஸ்ரீமலை

மென்மையான தெய்வ மங்கையின் இதயத்தில் வருத் தம் ஏற்படுத்த யாருக்குத் தான் மணம் வரும்? அவனுக்கு என்ன செய்வது என்றே தோன்றவில்லை. தன்னைக் கரம் நீட்டி அழைக்கும் இருவரும் ஒரேயளவு சக்தியுடன் வெவ்வேறு பக்கத்தில் இழப்பதை உணர்ந்தான். அந்த இழப்பிலே உடல் இரண்டாகப் பிளந்து உயிர் பிரிந்து போனால் தன்றுயிருக்கும் போன தோன்றியது.

அந்த எண்ணைத்திலே
பிறந்து உறுதி பெற்றது
இன்னென்று எண்ணம். அவர்கள் இருவர் கணக்குமே
எட்டாத தூரத்திற்கு ஒடிவிட்டால், வேதனைத் தியின்
வேக்காட்டை விட்டு வேறு
பக்கம் போய்விடலாம் என
நினைத்தான்.

மணி பன்னிரண்டு! கதிர்காமம் போய்க் கொண்டிருந்த அந்த பஸ் தன்னைக் காத்து உயிர் வாவகமாக வளைவிற் திரும் தந்து மணிதனுக்கிய நர்ஸிங் பிக்கொண்டது. ஹூமாஸ் நன்றியுடன் பார்த்துவிட்டு வளைந்து சிறிச் சினந்து போருக் கொண்டிருந்த அந்த பஸ் சென்ற மலைப்பாதைகளுக்கு குப் புறப்பட்ட கிடையே வேகமாக நடந்தென அவளை நோக்கி தான் சிவங்கம். வந்த அந்தக்குண்றுகள், அப்

கதிர்காமம் போய்க் கொண்டிருந்த அந்த பஸ் வாவகமாக வளைவிற் திரும் பிக்கொண்டது.

சீறிச் சினந்து போருக் குப் புறப்பட்ட தென் அவளை நோக்கி வந்த அந்தக்குன்றுகள், அப் பந்தீர்நாதன் —

பால் விலகிச் சென்றன. பலி இடுக்கொண்டுகொண்டு

சுகம், இன்பம், துண்பம் என்ற மாயைகளில் மனி தன் மயங்குகிறான். இந்தக் கொடிய ரோகத் திவிருந்து மனிதனைக் காக்கும் மருத் துவன் இறைவனே. இக்கிள் அவனும், ஆன்மாவுமே நிலை பெற்ற பொருட்கள். அந்த ஆன்மா இறைவனை உணர ஆரம்பிக்கும்பொழுது தான் மனிதன் மாயைத்திரையில் வெளிவந்து இறையருளிற் பூரணத்துவம் அடைகிறான்.”

— நா. யோகேந்த்ரநாதன்

பால் விவகிச் சென்றன
பஸ் தூதிக்கொண்டிருந்த

8

அவன் நோக்கி மணி யொன்று நகர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது. அகன்ற அதன் அடிப்பரப்பிலே சிக்கி எங்கே இறந்துவிடுவோமோ என்ற எண்ணத்தில் சிவ விங்கம் கண்களை அகலத் திறந்து இழையாமற் பார்த் துக்கொண்டிருந்தான்.

பொழுது அவை தண்ணீசிவவிங்கம் மாயைக்கட நோக்கி வருவது போற் விலிருந்து முற்றுக வெளி தோன்றவைத்த மாயையில் யேறிவிடவில்லையா யினும், ஒருகணம்தன்னை மறந்ததை கைக்ககப்பட்ட மிதப்புக் எண்ணித் தண்குள்ளாகவே கட்டடயாம்கடவுளை ஊரித் தொன். அவன் வாழ்வுக்கட டான். எங்கோ சமயப் பிரசாரத்திற் கேட்டவை அங்குமிங்கும் இழுக்கப்பட கள் அவன் நினைவில் விழுந்தன. “உறவு, சுற்றம், (6-ம் பக்கம் பார்க்க)

၁၁၂

ஸ்ரீ வளிங்கம் ஏ மால் வச தீசுத்தான். புரபஸர் பவனி வரும் ஈர்தி கெரவும் எத்தும் குஞ்சரம். அதன் மேலிருந்து கொண்டு கீழே திற்பவர்களை அவர் கேவிக் கண் கஞ்சன்-தாழ்ந்த அபிப் ரிராயத்துடன் பார்க்கிறார். தலைவிவிட நான் தாழ்ந்த வன் என்னே அவர் என்ன ஆகிறார். அவர் என்னைத் தக்கவிட்டிற்கு வரும்படி அழைத்தால், அதற்குஅதன் பின்னால் ஏதோ ஒரு சக்தி தூண்டியிருக்கவே வண்டும். அவராக தன் இதயத்தின் உதவுகளைத் திறந்து விட்டும். அவரா விட்டுக்குள் அடியெடுத்துவைப்போம்.”

சாருகே நிம்மதியாக
இரு பெருமூச்ச விட்டான்.
அப்படியானால் நிங்கள்
ஏன்கே போகப்போகிறீர்
தன்?"

“வெறு வாங்கே போவது? என்னுடைய அறைக்குத் தான்.”

வாருகேசியின் கண்கள்
கவுங்கின், “தன்னந் தனி
வாக அங்கே போயிருக்

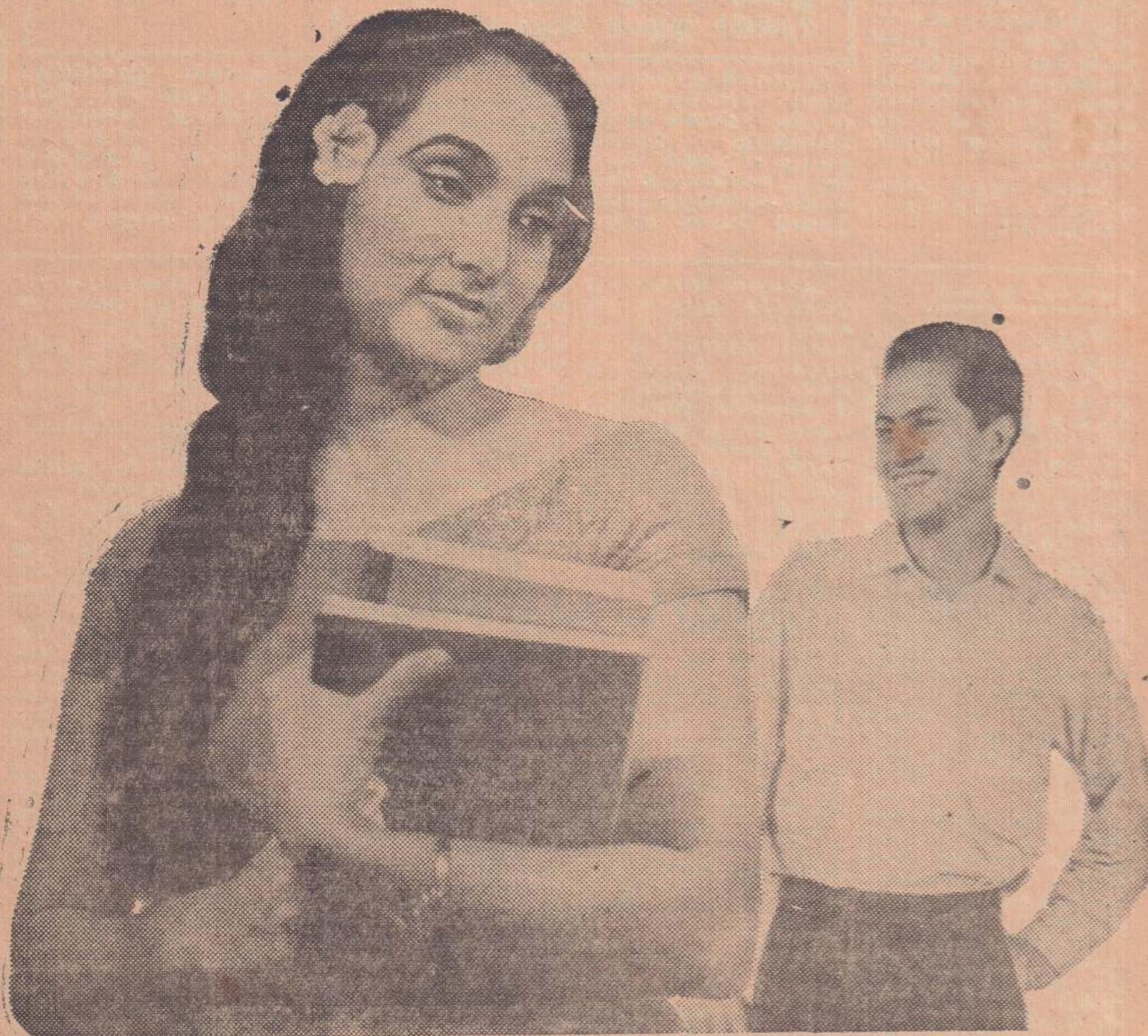
“இன் எண்களை செய்வது?” அவள் வார்த்தைகள் திவ

சிங்கத்தை சிறிதுநேரம் ஸ்த
ங்பிக்கவைத்தன. அவன்னுன்
நுழே பேசாது அவர் முகத்தை
ஏதேயே பார்த்தான்.

ஆவளால் பொறுமையைக்
கட்டப்பிடிக்க முடியவில்லை.
“என்னவரமாட்டார்களா?”
கேள்வி அதிகாரதோரணையில்
விருந்தாலும் கேட்டவிதம்
ஆவளிடம் இறைஞ்சுவதாக
கிருந்தது.

விவரங்களைப்பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. “ம.....பார்க்கலாம்.” என ஆரம்பித்தவன், “நானே யோசித்துக்கொல்கிறேன்” என்று மூடித்தான். சாருகேசியோ மேறும் தன் உள்ளத்தாயங்களைக்கொட்டி விட்டு கூட்டடியில் ஒரு மாதிரியாக மனமில்லாமலே விடைபெற்றார். அவன் மனதில் எது ஏமே பதியவில்லை. அது, சந்திரமதி, சாருகேசி என்னும் இருவர்களுடத்திய போராட்டத்தின் நடுவே சிக்கித் தவித்துக்கொண்டிருந்தது.

ஈருகேசியின் அழைப்பெ
உற்காமல் விடவே மு
யாது. அவன் மரணத்தில்
கட்டிப்பிடியிலிருந்து வாழி
இன் எவ்வளவோ தூரப்
வரை அவனுக்குச் சேவை
கெழ்தவன். அவளுடன்
கென்றாலோ சந்திராவின்
மேன்மலிரதயத்திலே ஒரு
துங்பத்தழைவிழுந்துவிடும்.
நந்திராவின் இதயத்திலே
வேதணப் புயல் விசினால்
ஏன்ன நடக்கும் என்றதைக்
கற்பண பண்ணக்கூட அவ
ளுக் குடியவில்லை. » அந்த

அட்டா! பொன்றீஸ் யாவித்திருக்கிறேன், போலிருக்கே.
ஆகா, என்ன சுகந்தம்! என்ன அழகு!

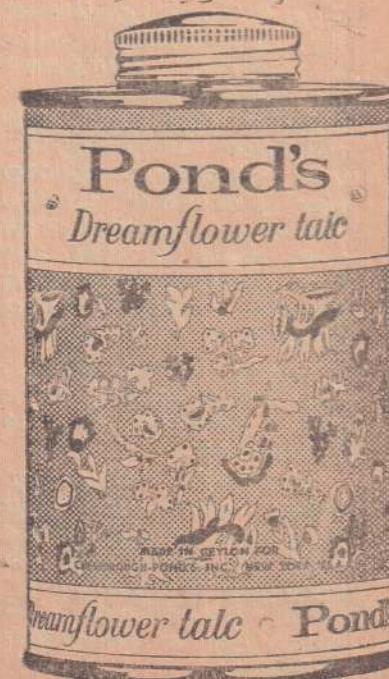
அழகு பெண்மணிகள் தேர்ந்தெடுப்பது பட்டுப்போல் மிருதுவான, நேர்த்தியான பொன்டஸ் டிரீம்பிளவர் டால்கம் பெள்டர், ஏனெனில் அது அழகினுக்கு அழகுச்செய்து, ஸ்நானத்திற்கு பின் அனுபவிக்கும் குளிர் புத்துணர்ச்சியை எப்போதும் அளித்து, உடல் முழுவதும் இனிய நறுமணம் சூழ்ந்திருக்கச்செய்கிறது.

நறுமணம் சூழ்ந்த புத்துணர்ச்சியுடன்,

அடிகிய தொற்றுமளிக்க,

பொன்டஸ் கீர்ம் பிளவர் டால்கம் பவுடர்

பாவியுங்கள்.

சிறுக்கீது (7ம் பங்கைத் தொடர்ச்சி)

பயப்பிடனும்... இதுகள் உள்ள வாடிவதங்கி சின்னார்சிறுக்கள்... இப் பவே கூட்டத்தை கொடுக் கப்படாது. என்ன செய்கி ரது!..

நெஞ்சு மெனு மு குட டையை பலமுறை அழுத்தி அழுத்தி கலக்கி அதனிடத் தில் தெளிந்த நீரைப்பெற முயலும் சீதைக்கு வெற்றி கிடைக்குமா...?

சீதையாச்சியின் இருதயம் என்ன மெழுகா...?

மெழுகு இதயத்தில் பிள்ளையென்ற அலிகில்... கிளையில்... அரும்பும் பூக்கள் என்ற சிறுக்களின் பாசம் வந்துபட்டு ஏரியும்போது உருகி... உருகி... ஒடுவெது தெரிகிறது. மெழுகு... உருகி... குளிர்வடையும் போது உணரும்புது போது... இதயத்தில் தனிக்குளிர்ச்சி! மலைச்சாரல் நீர்க்குதிப்பில் தோய்ந்துபோன்ற இதம்... பூரிப்பில் மனம்நிரம்பித்ததும்புரிந்து சீதை ஆசிக்கு புனிதம் என்றால் பிடிப்பு... ஒன்றும் போது மகுடமுன் பாம்பாகி விடும் சபாவம்... ஆச்சி ஆச்சி... நீதான் கண்ணப்பொத்தி விடனும் முதல்... சரிதானே... ஆச்சி... ஆச்சி... நீ கண்ணாரே கடையாரே காக்கணவன் பூசியாரே எங்கெகாரு முட்டை ஒன்க்கொரு முட்டை கொண்டோடிவா என்று சொல்லு இன்ன... முதல்வ கண்ணப்பொத்தற ப்போ எல்லோரும் ஓடிஒனி சுக்டனும். நானுச்சும் வந்து பிடிக்கிறதுக்குள் ஆச்சியிலேவந்துமுட்டிட்டாஅவங்க எல்லாம் பழம்... நான் பிடிக்கிற ஆரு கண்பொத்த வரலும்... இன்ன, தெரியுமில்ல...

அத்தனை பிள்ளைகளும் பொம் மயாகி சரி என்பதற்கு தலையாட்டுகின்றனர்...

சொன்னபடி, புனிதத்தின் கண்ணை சீதையாச்சி பொத்தி விடுகிறார். அயல் சின்னப்பிள்ளைகள் கண்ணன், நாதன், கேதாரன், தருமன் எல்லோரும் புனிதத்துடன் கண்ணும் பூச்சி விளையாடும் போக்கில்... ஒவ்வொரு மறைவில் ஓடி ஒளித்து விட்டனர்...

புவிதத்தின் கண்களைப் பொத்தியகைகள் எடுப்பது, வில்லிருந்து புறப்பட்ட அம்பாகி அவள் துள்ளி ஓடுகிறார். அதன் அழுகு... அசைவில் எத்தனை துள்ளல்... கால்களைதொங்கிதொங்கி. குதிக்கும் அவள்... பாதங்கள் நிலத்தில் பாவாமல்... அடியெடுத்து வைத்துக் கொள்வதை ரசித்த வன்னம் சீதையாச்சி இமைகொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்...

“ஆச்சி சொல்லி தானை... அவையாக்கானம்... என்றையாச்சியில்ல... எங்க ஒளிச்சு வங்க...”

தாளம் பூ மடல் போன்ற கண்மடல்கள், அதனுள்ளே தேனருந்தச் செல்லும் கருவன்று போன்ற விழிமணிகள் அதன் அசைவுடன் ஒத்தாதும் பாசத்தின் அழைப்பு. இனம் பிருகு இதற்கிருந்து உதிர்ந்த வார்த்தைக்கு இவுக்களை விலையாகி... அந்த வார்த்தை தேனருவியாகி இனிக்கிறது... சீதைக்கு... இதயமலரில் வருவதை போன்ற இதம்...

“ஆச்சி என்னை இன்னும் காணம்...”

இதமான அந்த மென்னையான ரேசுகாமலர்களா...? இப்பிடியில் விற்றுக வேண்டும்... இல்லையென்றால் இவ்வளவு நாளும் எடுத்த வாபும் இன்று போய் விடுமே...”

நினைத்தபொழுது மனதில் பயம்... பஞ்சியைப் பாசாமல் ரோட்டில் கொண்டு போய் தோட்டங்களில் கொண்டு வேலை செய்யிற துக்காகி உடல் வித்து போடுவெம்... அப்பத்தை எடுத்து பெட்டியில் அடுக்கு வெளிக்க வேண்டும் விருக்க வேண்டும்... அவக்கு என விழுங்கி யது.

வீதியில் இரண்டு மைல் நடந்தாயிற்று. இன்னமும் அவள் நினைத்தபடி விலைபோக விலை எல்லை. கால்கள் தளர்ந்து தள்ளாடின. முகம் தொய்ந்துவிட்டது. மனதில் களை..

“என்ன செய்யிற து செல்லி பேசப் போரூன். அவள் சொன்ன வையும் அனுபவிப் பதென்றால்... எப்படி...?”

இளம் தளர்ந்துவிட்டிருப்பதை அசைத்து நீராட்டு கூட்டவரும் என்ற ஆசையிலை சட்டுப்போட்டன்.” சீதை ஆசியின் மனம் ஒரு நிலை பில்லை...

வீட்டை நெருங்குவதற் கிடையில்... மழை பிடித்து வீட்டது... தும்பைப் பூப் போன்ற தலையிரிர் நீண்நது தோய்க்கு மர்த்தி... மனதை இழுத்துப்பிடித்து நிறுத்தி அதன் அலைதலைக் கூடுமாற்றும் தோய்க்கு மர்த்தி கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

“பிள்ளை, இன்டைக்கு இருப்புதோயர் மிஞ்சி விட்டுது.”

“சரி, எனியென்ன செய்யிறது காலிலித்தானை...”

அவள் முகம் குவாகி விரிந்து மலர... இதுப்பார்ஜாக்கிக்கூடியிலை சொன்டாவந்தனி. நலைஞ்சுக்கொண்டாவந்தனி. சரத்தை துடை, சுவற முந்தி...”

சீதைக்கு இப்பொழுது தான் முக்கொஞ்சம் இளகிதயச்சினை ஊற்றெடுக்கி யது.

“அப்பாடா” மனதுள்ளே சொல்லியாறுகிறார்.

செல்லிக்கு இன்று மழை என்றதும் புகைச்சல்...

“சி... இந்த பாழாய்ப் போன மழைவந்துதான்தது. எட., அவன் முருகன் இணைக்கு எனக்கு நாலுபாபா யும்... அதிலை நட்டம். இந்த நேரத்திலை தான் இதுவும் சீதைக்கு எனக்கு நாலுபாபா யும் வரவேண்டும்.”

“சீதைக்கு இப்பொழுது தான் முக்கொஞ்சம் இளகிதயச்சினை நெருங்கள்... கூ... கூ... கூ... குரல் எடுத்து... ஒளிந்திருந்தவர் கள் கூவிய வைத்துக்கேட்டு கூலம் ஓடுகிறது...”

அதை ஓடென்று சொல்வாருமில்லை. நிலவென்பாருமில்லை. கால ஓட்டத்தைக்கட்டுப்படுத்துவது மனிதன் இயலக்கூடியதாடு! காலத்தின் கொடுமையை என்னவென்பது... அதற்கு அலுப்பில்லை, ஓய்வில்லை... ஆலை யந்திரம் அப்படியலவே...!”

அதற்கிடையே கோளாறு ஏற்பட்டு ஓய்ந்து நின்று விடுகிறது. மனிதனும் ஒரு யந்திரம்தானே...! அந்த மனித யந்திரம் எப்பொழுதும் கட்டுக் கூறுக்காய் வேலை செய்யுமா...? என்று கொல்லியை எனக்கு நிறுத்துவது மனிதன் பிடிப்பில்லை... ஆகவும் கொடுமையை விடுகிறது. அதற்குப்பார் மற்றை நாளையில் இன்னேரம் சட்டி அப்பம் அதற்குக்கூடும் தேங்காய் துருவலகும் குசினிக்குள்ளே போட்டபோட்டடிடத்தில். அப்பம் சுமூல் அடுப்புள்ளுக்கு புகைப்படுத்துகிறது. அதற்குப்பார் வெளிக்கூடும் கொஞ்சம் பொறுப்புக்குப் பதிக்காக்கும் தாய்க்கும் சீதைக்கும் நடக்கும் சொல்லிப்போட்டு இருந்துகொடும் போரின் கோரத்தைக்கண்டு பயந்து ஒடுங்கி ஒன்றும் போசாது ஒதுங்கி மூலியில்லை குந்தி இருந்து கலவரத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்...”

செல்லி சோறும் சமைத்து சம்பலும் அரைத்துவிட்டாள். முதலில் சீதையாச்சிக்கு குடிநீர் வைத்து விட்டுக் கொண்டால் மற்றவர்கள் இருவரும் தொடக்கு உள்ளும் போகாது ஒதுங்கி மூலியில்லை குந்தி இருந்து கலவரத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்...”

புவனம் சிறியவள், அடியில் அழுத்துமிகு வெறு மண்ணிலே படுத்து உறங்கிவிட்டாள் மற்றவர்கள் இருவரும் தாய்க்கும் சீதைக்கும் நடக்கும் சொல்லிப்போகார் வெளிக்கூடும் போகாது ஒதுங்கி மூலியில்லை குந்தி இருந்து கலவரத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்...”

செல்லி சோறும் சமைத்து சம்பலும் அரைத்துவிட்டாள். முதலில் சீதையாச்சிக்கு குடிநீர் வைத்து விட்டுக் கொண்டால் மற்றவர்கள் இருவரும் தாய்க்கும் சீதைக்கும் நடக்கும் சொல்லிப்போட்டு இருந்துகொடும் போகாது ஒதுங்கி மூலியில்லை குந்தி இருந்து கலவரத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்...”

புவனம் சிறியவள், அடியில் அழுத்துமிகு வெறு மண்ணிலே படுத்து உறங்கிவிட்டாள் மற்றவர்கள் இருவரும் தாய்க்கும் சீதைக்கும் நடக்கும் சொல்லிப்போகார் வெளிக்கூடும் போகாது ஒதுங்கி மூலியில்லை குந்தி இருந்து கலவரத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்...”

புவனம் சிறியவள், அடியில் அழுத்துமிகு வெறு மண்ணிலே படுத்து உறங்கிவிட்டாள் மற்றவர்கள் இருவரும் தாய்க்கும் சீதைக்கும் நடக்கும் சொல்லிப்போகார் வெளிக்கூடும் போகாது ஒதுங்கி மூலியில்லை குந்தி இருந்து கலவரத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்...”

புவனம் சிறியவள், அடியில் அழுத்துமிகு வெறு மண்ணிலே படுத்து உறங்கிவிட்டாள் மற்றவர்கள் இருவரும் தாய்க்கும் சீதைக்கும் நடக்கும் சொல்லிப்போகார் வெளிக்கூடும் போகாது ஒதுங்கி மூலியில்லை குந்தி இருந்து கலவரத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்...”

புவனம் சிறியவள், அடியில் அழுத்துமிகு வெறு மண்ணிலே படுத்து உறங்கிவிட்டாள் மற்றவர்கள் இருவரும் தாய்க

